

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

MARY JO PUTNEY

EKSINUD
LORDI
ARMASTA-
MINE

Originaali tiitel:
Mary Jo Putney
Loving a Lost Lord
2009

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus elavate või surnud isikute, tegelikult aset leidnud sündmuste või kohtadega on kokkusattumus.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2009 by Mary Jo Putney, Inc.
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B02378520
ISBN 978-9949-82-569-1

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Kõigile neile õpetajatele, kes aitasid
mul õppida raamatuid ja haridust armastama.*

Tänan teie kannatlikkuse eest!

TÄNUAVALDUSED

Mu eriline tänu kuulub Shobhan Bantwalile, kõikide hindu asjade autorile ja asjatundjale. Mistahes vead on minu omad.

Nagu alati, tänan Cauldroni liikmeid peamurdmise ja toetuse eest. Ning eriline tänu Kate Duffyle, toimetajale, kes teab, kuidas autoreid nurru lööma panna.

ESIMENE PEATÜKK

Kent, 1812

HILISÖISED KÜLALISED EI olnud kunagi hea uudis. Leedi Agnes Westerfield ärkas uksele kloppimise peale oma laiutava Westerfield mõisa eratiivas. Kuna tema teenrid magasid kaks korrust kõrgemal ja ta tahtis lõpetada lärmi, enne kui see ta õpilased äratab, libistas ta sussid jalga ja mässis end sooja hommikumantlisse.

Küünal heitis rahutukstegevaid varje, kui ta ukse poole suundus. Vastu aknaid sahisest vaikne järjekindel vihm, mida rõhutas kaks sügavat lööki hallikellalt.

Kenti vaiksete küngaste vahel olid röövlid ebatõenäolised tema eesuksele koputama, kuid ta hüüdis siiski: „Kes seal on?“

„Randall.“ Tundnud tuttava hääle ära, paiskas leedi Agnes ukse lahti. Tema süda võpatas, kui ta nägi oma eestrepil kolme pikka noort meest.

Randall, Kirkland ja Masterson olid olnud osa tema esimesest õpilasteklassist – tema „eksinud lordid“, kes vajasid erilist hoolt ja haridust. Selles klassis oli olnud kuus poissi ja nad olid muutunud lähedasemaks kui vennad. Üks oli kaotsi läinud Prantsusmaa kaoses; veel üks oli Portugalis. Et kolm neist välja ilmusid, ängistus silmades, ei tõotanud head.

Ta kutsus nad sisse. „On see Ballard?“ küsis ta, tuues kuuldavale mure, mida ta oli mitu kuud tundnud. „Portugal on ohtlik koht, kus Prantsuse armee amokki jookseb.“

„Ballard mitte.“ Alex Randall astus sisse ja võttis oma vihmast

ligunenud keebi seljast. Ta lonkas haava tõttu, mille oli Pürenee poolsaarel saanud, aga ta oli oma sarlakpunases armeevormis ikkagi rabavalt nägus. „See on ... see on Ashton.“

Ashton oli kuues nende klassis, kõige mõistatuslikum ja arvatavasti neist kõigist kõige armsam. Leedi Agnes valmistas end ette. „Surnud?“

„Jah,“ vastas James Kirkland otsekohelelt. „Me saime uudisest oma klubis teada ja ratsutasime otsekohe siia, et teile rääkida.“

Leedi Agnes sulges ahastavalt silmad. Polnud õiglane, et noored surid, kui nende vanemad edasi elasid. Aga ta oli varakult õppinud, et elu ei olegi õiglane.

Kellegi käsivars läks lohutavalt ümber ta õlgade. Ta avas silmad ja nägi, et see oli Will Masterson, tugev ja vaikne, kuid teadis alati, mis on õige asi teha. „Kas te tulite koos mind toetama, kui ma satun kriiskavasse hüsteeriasse?“ küsis ta, püüdes olla see rahulik direktor, keda nad nii palju aastaid olid tundnud.

Masterson naeratas virilalt. „Võibolla. Või ehk tahtsime pigem teilt lohutust kui *vice versa*.“

Leedi Agnes oletas, et see oli põhitõde. Ühelgi tema noorest džentelmenist polnud olnud korralikke emasid, seega oli tema võtnud nende elus selle rolli.

Ilmus haigutav teenijanna ja leedi Agnes tellis oma külaliste jaoks toitu. Noored mehed vajasisid alati toitmist, eriti veel pärast pikka sõitu Londonist. Kui nad olid oma tilkuvad keebid varna riputanud, juhatas ta nad salongi. Nad kõik tundsid teed, sest pärast oma koolitamise lõpetamist olid nad olnud sagedased külalised. „Ma arvan, et meie kõik vajame veidi brändit,“ ütles leedi Agnes. „Randall, kas sa ei valaks?“

Randall avas vaikselt kapi ja võttis sealt neli klaasi, lambivalgus heledatel juustel helkimas. Ta oli kuni kokkuvarisemiseni pingul.

Leedi Agnes võttis täidetud klaasi vastu ja vajus oma lemmiktooli. Brändi põletas, kuid teravdas ta mõistust. „Rääkige mulle, mis juhtus. Õnnetus?“

Kirkland noogutas. „Ashton polnud oma elus veel päevagi haige olnud.“ Ta nägi välja kümme aastat vanem kui tavaliselt. „On preili Emily siin? Ka tema peab teadma.“

Leedi Agnes raputas pead, soovides, et tema kauaaegne kompanjon ja sõber oleks siin, nii et nad saaksid koos leinata. „Ta külastab perekonda Somersetis ega tule enne nädalat tagasi. Kindral Rawlings on samuti ära.“

Ta vaatas mõtlikult oma klaasi, kaaludes sündsuse üle end oime tuks juua. Ta polnud seda kunagi teinud, kuid see oleks hea aeg alustada. „Ta oli mu esimene õpilane,“ ütles ta vaikselt. „Kui poleks Adamit, poleks ka mingit Westerfieldi akadeemiat.“ Ta ei märganud, et oli hertsogitiitli asemel libastunud tema eesnime kasutamisse.

„Kuidas see juhtus? Ma ei ole tema lugu kunagi kuulnud. Te teate, milline Ash oli. Kui asi puutus tema eraellu, pani ta isegi austri jutukamana paistma.“ Kuni Masterson rääkis, tuli teenijanna raskelt laaditud kandikuga tagasi.

Noormehed asusid lihalõikude, juustu, leiva ja marineeritud aedviljade kallale nagu hundid. Leedi Agnes naeratas, valades igaühele klaretti, tundes rõõmu, et saab midagi teha nende keha, kui mitte vaimu jaoks.

Randall vaatas üles. „Rääkige meile, kuidas see kõik algas.“

Leedi Agnes kõhkles ja mõistis siis, et ta tahtis rääkida – vajas seda –, kuidas ta väga noort Ashtoni hertsogit oli kohanud. „Emily ja mina olime just oma reisiselt tagasi tulnud. Kuigi ma armastasin küllastada nii paljusid kaugeid paiku, näis, et on aeg koju tulla. Mu isa oli haige ja ... noh, seal oli ka teisi põhjusi, aga need pole olulised.“

Pärast kolme kuud Inglismaale tagasi jõudmist närvitsesin veidi, mõteldes, mida endaga peale hakata. Olin Westerfieldi mõisasse juba valitseja leidnud ja vajasin väljakutset. Kahju, et naisi ei lubata parlamenti.“

Kirkland vaatas naeratusega oma loomalihalõigult üles. „Mulle meeldiks väga näha teid lordide kojas rääkimas, leedi Agnes. Julgeksin öelda, et te trumpaksite nad kohe üle.“

„Ma leidsin oma energiale parema kasutuse. Ühel päeval jalutasin läbi Hyde Parki ja mõtlesin, mida endaga peale hakata, kui kuulsin piitsa plaksumist. Mõteldes, et keegi peksab hobust, läksin põõsastikku ja leidsin hirmsa väikese mehe, kes üles puu otsa saajatusi saatis. Tema pea kohal kükitas ühel oksal Ashton, pigistades süles kõige kirjeldamatumat kutsikat.“

„Bhanu!“ hüüatas Masterson. „Ma tunnen sellest koerast ikka veel puudust. Kuidas pagan Ashton on puu otsa sai?“

„Ja *miks*?“ küsis Kirkland.

„See mees oli Ashtonini koduõpetaja, Sharpi-nimeline. Kui aus olla, siis ajas Ashton selle mehe hulluse piirile,“ ütles leedi Agnes kaalutletult. „Ta keeldus rääkimast inglise keelt või kellelegi silma vaatamast. Tema ainus sõber oli see räpane kutsikas, kelle ta oli kuskilt leidnud. Sharp käskis kutsika ära tappa, kuid tallipoiss, kellele see töö oli antud, ei suutnud seda taluda ja ta laskis Bhanu Hyde Parki lahti. Kui Ashton sellest teada sai, jooksis ta Ashton House'ist minema, et oma koera leida.“

„Ja ta poleks lõpetanud, kuni on edu saavutanud,“ pomises Randall. „Kõige kangekaelsem mees, keda ma iganes olen kohanud.“

„*Sina* peaksid rääkima!“ hüüdis Kirkland.

Naer selle märkuse peale muutis atmosfääri veidi kergemaks. Leedi Agnes jätkas: „Kui ma välja ilmusin ja küsisin, milles on probleem, valas Sharp kogu oma frustratsiooni minu peale välja. Talle oli antud ülesanne valmistada poiss Etonisse astumiseks ette.“

Pärast kaht hulluksajavat nädalat oli Sharp veendunud, et uus Ashtonini hertsog on nõrgamõistuslik, kes ei oska inglise keelt ega saaks kindlasti Etonisse astuda. Poiss oli järele saatana sigidik! Ta oli vale hertsog, tiitel oleks pidanud minema tema sündsale Inglise nõole! Kuid poisi narr isa oli olnud nõbu, kellele ei tulnud pähegi, et tema pärib tiitli, seega abiellus ta Indias olles ühe hindu lipakaga. Kui teised pärijad surid, lõpetas meie Ashton tiitliga, igatühe õuduseks perekonnas.“

Tema ümber kostis kollektiivne ahhetus. „Ma olen hämmastunud, et Ash oma koduõpetajale noaga kallale ei läinud,“ hingeldas Masterson.

„Tundsin kiusatust piits Sharpi käest ära võtta ja seda *tema* peal kasutada.“ Selle asemel oli ta vaadanud üles puu otsa ja näinud ilmselt ebamugavust poisi näol, kui tema koduõpetaja märatses. Laps sai aru igast sõnast ja teadis, et teda põlatakse.

Sel hetkel oli poiss võitnud ta südame. Leedi Agnes teadis päris palju, kuidas tundub olla teistsugune – heidik ühiskonnas, millesse ta on sündinud. See väike jahmatavate roheliste silmadega poiss vaajas liitlast. „Ashtonit olid inimesed, kes teda ümbritsesid, põlgusega kohelnud sellest ajast peale, kui ta Indias oma emalt ära oli võetud ja laevaga Inglismaale toodud. Pole midagi imestada, kui ta lootis, et seda õudset uut elu saab soovidega minema ajada.“

Tema pilk läks kordamööda igale noormehele. „Ja see, härrased, oli hetk, kui inspiratsioon mind tabas ja Westerfieldi akadeemia loomise mõte sündis. Kasutasin oma kõige suurejoonelisemat häält teatamaks, et ma olen leedi Agnes Westerfield, Rocktoni hertsogi tütar ning asutan akadeemia hea sünnipära ja halva käitumisega poiste jaoks. Samuti väitsin, et olen oma reisidel salapärasest orientis õppinud iidseid distsipliinimeetodeid.“

Sharp oli intrigeeritud ja me sõlmisime tehingu. Kui ma suudan Ashtonit puu otsast alla ja viisakalt käituma panna, soovitan Sharp tema hooldajatele, et poiss saadetaks pigem minu akadeemiasse kui Etonisse. Seega ajasin mehe kuuldekaugusest minema, otsisin välja hindi keele, mida olin oma Indias oleku ajal õppinud, ja palusin Adamil alla tulla. „Ta naeratas armastavalt selle mälestuse peale.“

„Muidugi rääkis ta perfektset inglise keelt – olin kindel, et ta on seda keelt oma isalt õppinud. Aga kuna ma püüdsin teda hindi keeles kõnetada, otsustas ta, et on aeg puu otsast alla tulla ja tegelda maailmaga enda ümber.“ Poisil olid olnud pisarad näol, kui ta maapinnale jõudis, kuid seda ei räägi ta kunagi kellelegi. „Kuigi ma rääkisin seda keelt halvasti, siis vähemalt ma püüdsin.“